

noget anden. Man har nu prøvet at ville gennemføre det ad anden Vej, om det kunde lykkes, hvad det jo desværre ikke ser ud til. — Naar den ærede Ordfører mente, at det andet Eksempel, der er anført i Betænkningen, om, at Staten, da dens Finanser var i Uorden og dens Pengesager i Forvirring, maatte ty til Grundjendommene, slet intet havde at betyde, idet det i Grunden slet ikke var Staten, der havde med den Sag at bestille, men en Rigsbank, der blev oprettet, og som senere gik over til at blive Nationalbank, at det var et delvis privat Foretagende, og at dette Forhold kunde i det hele taget slet ikke sammenlignes med det her foreliggende — saa tror jeg dog netop, at den Bant hæftelse, der blev lagt paa Grundjendommene, blev lagt der for at skabe et Institut, der kunde bringe Orden i Statens Pengevæsen. Det var altsaa Staten, der trængte til denne Hjælp og derfor ogsaa tog til Grundjendommen, tyede til den, og derfor synes jeg, det maatte være naturligt, om Staten øvede Gengæld, naar Forholdet var omvendt, saaledes at det var Grundjendommene, der trængte til Statens Hjælp.

Det andet Hovedpunkt, som Mindretallets Betænkning behandler, er Selvskyldnerkautionen. Det har den ærede Ordfører ogsaa været dybt inde paa, og jeg tror, at det er fuldstændig tilstrækkeligt for mig at henvise ærede Medlemmer, der interessere sig for Sagen, og som ikke vide, hvad de skulle tro, til endnu engang roligt at læse dette Afsnit af Betænkningen igennem. Vist er det jo, at en Selvskyldnerkaution er noget, der altid har en skræmmende Klang, det er givet, at det er intet Under, thi de fleste Selvskyldnerkautioner sse jo netop med personlig Tillid for Dje uden den fjerneste reale Sikkerhed. Men her er det ganske omvendt. Her spiller den personlige Tillid aldeles ingen Rolle, her holder man sig kun til Realsikkerheden, og der gives en Realsikkerhed her, som er lige saa stor og delvis større end den, som Statens egne laangivende, statsgaranterede Institutioner forlange ved Ublaan.

Det 3dje Hovedpunkt, som vi have behandlet i vor Betænkning, drejer sig om de meget stærke Udtalelser, der ere fremkomne om, hvorledes Stobleringen af en saadan begrænset Statsgaranti vil virke paa vor Statskredit. Og saa i saa Henseende har den ærede Ordfører taget mig Ordet ud af Munden og har forklaret, hvad der staar i Betænkningen, og hvorledes han opfattede det. Jeg kan kun sige, at han har refereret rigtig, det var jo ikke underligt, da han oplæste

det, men jeg skal blot tilføje, at den Fortolkning, han gav deraf, anerkender jeg ikke.

Det 4de Punkt, som Betænkningen beskæftiger sig med, er noget, der kom stærkt frem her under 1ste Behandling, men som den ærede Ordfører i Dag kun meget løseligt har strejft, men dog ganske vist strejft, og det er det, at man egentlig slet ikke kunde regne med disse 150 Millioner Kr., hvortil Garantien efter Lovforslaget skulde være begrænset, idet man selvfølgelig maatte gaa videre, naar man først var naaet til de 150 Millioner Kr. Der maa jeg sige, at jeg tror, at Mindretallet har haft fuld Ret i sin Beregning af, hvilken Indflydelse paa vor Statskredit en saadan Garanti paa 150 Millioner kunde have. Ja, hvad mere er, jeg tror, at Mindretallet endogsaa har haft ligefrem Forpligtelse til kun at holde sig til det Tal, som Lovforslagets § 3 bestemt angiver, og at det vilde have været illoyalt, om Mindretallet havde efter dets egen Fantasi regnet med et af det selv opfundet Tal. Nu er det ogsaa givet, at her ikke kan være Tale om, at dette Lovforslag, hvis det blev ophøjet til Lov, paalagde Staten en Rentegaranti udover disse 150 Millioner, og at der for at gaa en eneste Dre ud derover kræves en ny Lov. Men det er dog aldeles umuligt paa Forhaand at vide, hvorledes Lovgivningsmagten efter en længere Marceffe, efter indvundne Erfaringer, efter Stemninger og Tilstande i en ubestemmelig Fremtid, vil stille sig, om den maatte vil finde Anledning til at gaa videre ad samme Vej eller til at standse. Hverken den ærede Ordfører eller jeg ere sikkert i Stand til med nogen Visshed at sige, hvorledes Lovgivningsmagten i en saadan ubestemmelig Fremtid vilde handle.

Om Vindringsforslagene kan jeg heldigvis fatte mig ganske kort, idet jeg i mine Udtalelser for det lille Mindretal, der har stillet disse Vindringsforslag, allerede paa Forhaand har givet min Hovedbegrundelse, har vist, hvorledes Forholdene i Kreditforeningerne trænge til at styrkes i Retning af en mere sund, sand og rigtig Taktsation af Ejendommene. Jeg skal blot sige, at det lille Mindretal, jeg først førte Ordet for, slutter sig til Flertallets Vindringsforslag under Nr. 1 og 2. — Det samme Mindretal har derefter selvstændig stillet to Vindringsforslag til § 2. Meningen fremgaar tydelig nok af selve Vindringsforslagene, og Betydningen af deres Vedtagelse har jeg allerede paa et tidligere Stadium tilladt mig at udtale. — Der er dernæst det ærede Flertals Vindringsforslag under Nr. 6, at